

Rebels, pistoles i diners

JAMES A. MARKS

Les forces que entren ara a Fal·luja, Iraq, ja fa temps que preparen aquest assalt, i no és d'ençà del col·lapse del règim de Saddam Hussein, la primavera passada. El nostre exèrcit té una llarga història d'entrenament per tal de lluitar contra enemics no convencionals (la guerra revolucionària, les guerres índies, la del Vietnam i, especialment, una batalla que no gaires americans recorden: la invasió de la ciutat de Panamà, l'any 1989).

Per tal de derrocar el govern corrupte de Manuel Noriega, l'exèrcit americà va desplegar una de les operacions més complexes i arriscades de la història bèl·lica mundial. Els elements en contra eren descoratjadors: gran diversitat de terrenys urbans i selvàtics; necessitat de sincronitzar l'exèrcit de l'aire, tropes aerotransportades, forces lleugeres i grups d'operacions especials (en total, 23.000 americans) en unes trenta missions simultànies; i un desig de provocar els mínims danys personals. Si bé és cert que algunes coses no van anar gaire bé, i que hi van morir una vintena llarga d'americans, globalment, va ser un gran èxit.

Aquella lluita va servir per a informar, ensenyar i entrenar una generació de líders, molts dels quals arriben ara a Fal·luja. Els joves lloctinents, caporals i els joves que fa quinze anys no tenien lligams militars, ara són comandants de batalló i sergents. Gaudeixen de la capa protectora de l'experiència.

A Fal·luja, tot plegat pot funcionar millor. Farem servir armes de precisió allà on hi haja moltes probabilitats de matar iraquians innocents, però sobretot farem servir artilleria tradicional, morters i obusos. Hi haurà edificis enderrocats (potser l'estació de tren que va anar a terra fa dos dilluns no serà l'últim), perquè els destruïrem, però també els destruiran els insurgents. Hi haurà pols pertot, foc ací i allà i fum que dificultarà la visió dels nostres soldats i de l'enemic.

Tota aquesta destrucció, però, no estarà fora de control, sinó que tindrà una finalitat. No farem el que van fer els russos a Grozni, a Txetxènia: arrasar la ciutat i deixar-la quasi inservible. L'objectiu que perseguim és portar la democràcia i la lli-

"Farem servir armes de precisió allà on hi haja probabilitats de matar iraquians innocents, però sobretot farem servir artilleria tradicional, morters i obusos"

bertat a l'Iraq, cosa que no passarà si destruïm ciutats i pobles sencers. Per sort, els nostres soldats estan ben entrenats en això de les operacions urbanes, pel que fa als escamots.

Aquest entrenament es va materialitzar la primavera passada, quan l'exèrcit i els Marines van dur a terme una de les maniobres urbanes més impressionants d'ençà de la Segona Guerra Mundial amb l'entrada a Bagdad.

L'exèrcit va considerar tan important prendre les carreteres que menen a la ciutat i garantir un lloc segur. No es faran enrere. Controlar els accessos a Fal·luja és un objectiu clau: si l'enemic no té escapatòria, ha de rendir-se o morir.

Per això l'exèrcit llançarà, probablement, una bateria d'operacions "nenúfar", en què els soldats es mouen, per aire o per terra, en una àrea amb problemes, maten els insurgents i després tornen a una base segura, per tal de rearmar-se i reposar el combustible. Malgrat que aquesta tècnica no fa guanyar territori, sí que envia a l'enemic un missatge devastador: anirem allà on voldrem.

El foc és important, però també ho és la intel·ligència. El ritme i l'abast de l'operació de Fal·luja vindrà marcat per la intel·ligència que hi posem. Els soldats i els Marines agafaran informació dels civils iraquians i dels rebels detinguts, per tal d'anar a matar-ne els líders.

Per què ens haurien d'ajudar, els iraquians del carrer? Per moltes raons, especialment pel fet que els diners són una arma de primera mà contra els rebels: si paguem, cantaran. Això és el que han fet algunes fonts a Sadr City i altres llocs clau. A més, la gent ja té ganes que acaben els combats i l'infern en què viuen.

Això només passarà si els rebels moren o són capturats.

Hi ha una raó que explica que les operacions comencen ara: els responsables militars i d'intel·ligència creuen que les condicions són bones. Com vam fer a Panamà, la seqüència temporal que triem ve donada per la lluita, no per l'enemic.

I després de Fal·luja, què? Doncs un dels objectius principals és recollir informació sobre les tàctiques que empren els rebels i sobre els sistemes de suport que tenen per tot el país. Les unitats de l'exèrcit que s'entrenen en aquest moment als EUA rebran les lliçons de Fal·luja, que els serviran per a propers desplegaments. Aquestes tropes conduiran les operacions al triangle sunnita: Ramadi, Tikrit, Mosul. A la llarga, la lluita contra els insurgents quedarà definida per l'abast de les missions diàries. Algunes passes insignificants, com ara que els equips mèdics donen suport als enginyers que construeixen carreteres i escoles, poden ser tan importants com les operacions estrictament militars. Amb el temps, els rebels no jugaran a casa, sinó que, a poc a poc, cada ciutat esdevindrà un terreny neutral.

Per això és essencial que hàgem inclòs en aquesta operació alguns milers de soldats iraquians. Potser la premsa dirà que els iraquians no estan prou preparats per matar els rebels, i que aquesta feina feixuga l'hauréem de fer nosaltres. És cert, però aquesta crítica no té sentit. Els iraquians ens ajudaran a parlar amb la gent de cada lloc, i amb els líders. A més, aprendran amb nosaltres l'experiència que necessiten per fer-se càrrec de la seguretat del país, quan els nostres soldats tornen a casa.

Quin dia serà, això? Un dels aspectes més difícils de les operacions contra rebels és decidir quan es pot declarar la victòria i tornar a casa, i és massa d'hora per començar a parlar-ne. Però cada soldat americà i iraquí que trepitge Fal·luja ens acosta més al final.

James A. Marks, general retirat, va ser un dels oficials d'intel·ligència al llarg de la invasió de l'Iraq, l'any passat
© The New York Times - EL TEMPS
Traducció: Maite Insa